

[Askjær Jørgensen]

kræve nogle penge i produktionssektoren og så give $\frac{2}{3}$ af det opkrævede beløb tilbage igen.

Jeg havde en lille udveksling med ministeren, der drejede sig om, hvorvidt man var i arbejdstøjet. Det behøver ministeren ikke at tage så bogstaveligt, at ministeren straks farer hen og trækker i et andet sæt tøj – ja, det har jeg noteret mig, hr. minister. Men jeg må stadig væk notere, at jeg ikke ser en industriminister, som er i arbejdstøjet, billedligt forstået, hr. minister!

Ministeren talte så smukt om, at vi skulle bevare velfærdssamfundet, og at det var nødvendigt, at vi havde en produktionssektor for at kunne klare finansieringen af det. Vi er enige. Ministeren talte også om, at der var afsat betydelige beløb til støtte til erhvervslivet. Men ministeren glemte at sige, at hver gang man giver erhvervslivet 1 mia kr. i støtte, forøger man salget af statsobligationer med et tilsvarende beløb, og så presser man yderligere renten op og skader dermed erhvervslivet langt mere, end man gavner. Det, ministeren gør, er altså at påføre flere og flere erhvervsvirksomheder rentedøden. Og det, jeg ville, var netop at forsøge, om vi ikke kunne få ministeren til at lade være med at kvæle alle danske virksomheder i rentedøden.

Hvorfra kommer midlerne til finansiering af samfundet? Det er rigtigt, som ministeren sagde i formiddags, at de udelukkende kommer fra den produktion, som enten kan eksporteres eller træde i stedet for import. Facit er altså, at jo større produktion et samfund har, jo bedre kan man finansiere samfundets eksistens, jo rigere bliver samfundet, og jo mere velfærd opnår man. Så langt forstår jeg og er enig med ministeren. Men hvordan vi når dertil – det er det, der er uenighed om.

Det er helt korrekt at tale om, at samfundets produktionssektor er betingelsen for samfundets eksistens. Det er ud fra dette faktum, at fremskridtspartiideologien er formuleret, og det er ud fra dette faktum, at vi i fremskridtspartiet kæmper for, at produktionssektoren i Danmark skal have bedst mulige betingelser. Vi er klar over, at venstrefløjspartierne også nok i dag vil hævde, at vi er kapitalistvenlige, at det er kapitalistkærlighed osv., når vi ønsker, at produktionssektoren skal have størst mulig profit, men set med fremskridtspartiets øjne er det samfundsbor-

gervenligt at ønske størst mulig profit til samfundets produktionssektor.

Den enkle og klare realitet er den, at jo mere profit der kan opnås ved at være producent af varer i vort samfund, jo flere producenter vil der være, jo mere vil der blive produceret, jo flere arbejdspladser vil der blive i vort samfund, og des færre kroner bliver der behov for at anvende på arbejdsløshedsunderstøttelse.

Vi kan altså konkludere, at det er lønmodtagervenligt at arbejde for størst mulig profit til den danske produktionssektor. Stor profit opnås ved, at finansieringsomkostningerne er mindst mulige og bruttoprisen på arbejdskraft er lavest mulig. Lavrentesituationen opnås ved at stoppe indkomstbeskatningen af renteindtægter, ved at stoppe inflationsræset via lønfremgang til landets lønmodtagere gennem lavere skatter og lavere priser på danske varer. Disse faktorer er de samme, som giver alle samfundsborgere realindtægtsfremgang.

Hvis LO skulle ønske bedre kår for danske lønmodtagere – det har man ikke de seneste årtier kunnet se at LO gør – men hvis LO skulle ønske bedre kår for danske lønmodtagere, så bliver LO nødt til at forlange en reduktion af bruttoprisen på dansk arbejdskraft, selvfølgelig med kompensation via skattelettelser.

Vi er klar over, at de ældste partier her i tinget har en anden opfattelse end fremskridtspartiet på disse områder. Hverken V eller K eller de radikale eller socialdemokratiet har forstået, at gode forhold for lønmodtagerne kun kan opnås ved at gøre det godt for produktionssektoren. Socialdemokraterne tror, at man må nedskære på borgernes real-lønninger, når samfundet er fattigt; V og K synger med på denne melodi.

Fremskridtspartiets ideologi bygger på en positiv løsningsmodel, nemlig at produktionssektorens medarbejdere skal have real-lønsfremgang, så de bliver i godt humør, så det bliver attraktivt at være lønmodtager i produktionssektoren.

Det er ikke et for voldsomt udtryk at sige, at hele den danske produktionssektor i dag står i en katastrofal situation, dybt nede i den afgrund, socialdemokratiet har givet Danmark. Der er kun én vej op af afgrunden, og det er via den politik, vi har skitseret.